

UNIVERSITATEA DE VEST DIN TIMIȘOARA

**DOCTOR HONORIS CAUSA
SCIENTIARUM**

ERIC STARK MASKIN

Laureat al Premiului Nobel pentru Economie

Timișoara, 2023

Cuvânt
la deschiderea ceremoniei de acordare a titlului de
DOCTOR HONORIS CAUSA SCIENTIARUM
al Universității de Vest din Timișoara
domnului
ERIC STARK MASKIN

*Stimați membri ai comunității academice a Universității de Vest din Timișoara,
Distinși oaspeți,
Dragi colegi și studenți,
Onorați participanți,
Stimate domnule profesor Eric Stark Maskin,*

Lumea s-a schimbat și este într-o continuă schimbare. Provocarea este ca noi să ținem pasul și, dacă este posibil, să influențăm această evoluție pentru a fi una care poate face lumea mai bună. Desigur, știința și mințile strălucitoare ne pot oferi instrumentele pentru a atinge un astfel de obiectiv și da, chiar și știința s-a schimbat pe măsură ce s-a schimbat și ritmul în care știrile de astăzi își pierd noutatea. Uneori, când ne uităm în urmă, putem identifica un lung șir de oameni de știință care doar visau la lucruri care au fost considerate imposibile înainte de timpurile lor, un lung șir de oameni care au acceptat provocarea de a explora noi posibilități. Unii dintre ei au devenit celebri, iar descoperirile lor fac parte din cărțile pe care le predăm astăzi, alții rămân necunoscuți și deschid doar porțile unor noi idei care vor fi dezvoltate ulterior de alte minți pline de curiozitate.

Universitățile nu mai sunt turnuri de fildeș, ci ar trebui privite ca poli de stabilitate, locuri care pot aduna energii care ne vor permite să facem față unui viitor pe care nimeni nu-l mai poate prevedea. Luând în serios rolul pe care i l-au conferit fondatorii săi, cel de principal centru al cunoașterii din vestul României, de promotor al culturii și principal susținător al societății, Universitatea de Vest din Timișoara, prin cele unsprezece facultăți, încearcă să ofere în mod constant recunoaștere nume importante ale lumii științifice, culturale, artistice, economice, sociale și politice. În acest fel, aduce în lumina reflectoarelor modele valoroase pentru generațiile viitoare, deoarece contribuția de cercetare din partea universităților este motorul pe termen lung al schimbării societale. Cred cu tărie că acest rol este vital, mai ales în momentele istorice neclare.

Laureatul de astăzi a înțeles acest lucru mult mai devreme decât mulți dintre noi. Fiind fascinat de modul în care pot fi implementate obiectivele sociale și studiind în profunzime teoriile lui Leo Hurwicz, profesorul Eric Maskin, pentru că el este cel pe care îl sărbătorim astăzi, a decis

să abordeze câteva întrebări importante: „Când putem implementa obiectivele sociale? Dacă sunt implementabile, ce mecanisme vor face acest lucru? Și, în sfârșit, care obiective sociale nu sunt implementabile?”

Având pregătirea de bază în matematică aplicată, pe care a studiat-o la Harvard, profesorul Maskin a descoperit întâmplător un curs de economie informațională predat de Kenneth Arrow care i-a schimbat cursul vieții, determinându-l să devină economist. Prin acel curs a descoperit teoria proiectării mecanismelor a lui Hurwicz, pe care a găsit-o nu doar riguroasă, ci și frumoasă și sofisticată. Dar ceea ce l-a încântat a fost că îi dădea impresia că acel conținut ar putea fi relevant din punct de vedere social și ar putea avea un impact uriaș. El a găsit modalități prin care instrumentele tehnice, cum ar fi teoria jocurilor și programarea matematică, ar putea oferi unele răspunsuri la problemele socio-economice.

Minte inovatoare, profesorul Maskin lucrează în domeniul teoriei „implementării”, care abordează problema situațiilor când se pot concepe reguli procedurale care să asigure că societatea va face cea mai bună alegere dintr-un set de alternative, pe tema licitațiilor „optimale”, explorarea întrebării ce fel de licitații sau proceduri de vânzare sunt cele mai bune din punctul de vedere al diferitelor obiective sau în diverse domenii ale teoriei economice, inclusiv teoria jocurilor, economia politică, teoria contractelor și teoria alegerii sociale. În 2007, i se acordă Premiul Nobel pentru Economie „pentru că a pus bazele teoriei proiectării mecanismelor”, ramura economiei preocupată de „ingineria economică”. Având în vedere un scop economic sau social, proiectarea mecanismului determină dacă este posibil să se construiască o instituție (sau un mecanism) care să atingă acel obiectiv.

Contribuțiile sale la știință sunt vaste, iar energia sa intelectuală este de necrezut. Dragostea lui pentru descoperire se reflectă nu doar în propriile sale cercetări, ci și în generozitatea cu care predă și oferă cunoștințele sale, prin diferite prelegeri și seminarii, unor oameni de știință mai tineri, dornici să continue sau să dezvolte idei diferite.

Născut într-o familie de muzicieni, cântând el însuși la pian și la clarinet, Eric Maskin pare să încerce să „găsească melodia potrivită” care să permită societății să devină mai bună. Cunoscând bine cum funcționează societatea și înțelegându-i mecanismele, el consideră că „acolo unde miza este mare, oamenii vor avea tendința să exagereze într-o direcție sau alta, să supraevalueze sau să subestimeze. Provocarea este de a găsi mecanisme care să elimine tendința de a denatura.” Iar Profesorul Maskin asta face.

Cu ajutorul unor instrumente diferite, și lucrând pe paliere diferite, atât laureatul nostru, cât și universitatea noastră au la bază aceeași sarcină: găsirea modalităților de a dezvolta societatea într-o manieră durabilă, adecvată. Deci, alegerea profesorului Maskin ca laureat pentru astăzi a fost normală și suntem mândri că a acceptat să devină membru al comunității noastre academice. Este un eveniment care ne onorează, dar ne obligă să devenim mai buni și să-i urmăm exemplul în viitor.

Stimate Domnule Profesor Eric Stark Maskin,

Astăzi, oferindu-vă titlul de Doctor Honoris Causa Scientiarum, Universitatea de Vest din Timișoara vă mulțumește pentru tot ceea ce ați realizat în carieră și pentru că ați oferit tinerelor generații nu doar noi teorii, ci și modelul unui cercetător redutabil. Suntem onorați de prezența dumneavoastră la Timișoara și de acceptul de a deveni membru al comunității noastre academice. Vă dorim sănătate și puterea să vă continuați munca cu aceeași pasiune și dăruire!

Prof. univ. dr. Marilen-Gabriel Pirtea

Rectorul Universității de Vest din Timișoara

Opening Address
for the ceremony of awarding the title of
DOCTOR HONORIS CAUSA SCIENTIARUM
of the West University of Timișoara
to Mr. Eric Stark Maskin

*Esteemed members of the academic community of the West University of Timișoara,
Distinguished guests,
Dear colleagues and students,
Honoured participants,
Esteemed Professor Eric Strak Maskin,*

The world has changed, and it is continuously changing. The challenge is for us to keep pace and, if possible, to influence this evolution to be one that can make the world better. And, of course, science and bright minds can give us the tools to achieve such a goal. And yes, even science has changed as the rhythm at which the news of today becomes the old news has also changed. Sometimes, when we look back, we can identify a long line of scientists that were just dreaming about things that were considered ahead of their times, a long line of people that took the challenge of exploring new possibilities. Some of them became famous and their discoveries are part of the books that we teach today, others remain unknown and just open the doors to new ideas to be developed later by other inquisitive minds.

Universities are no longer ivory towers, but they should be regarded as poles of stability, places that can gather energies that will allow us to cope with a future that nobody can predict anymore. Taking seriously the role it was given by its founders, that of the main centre of knowledge in the western part of Romania, of a promoter of culture and a main supporter of the society, the West University of Timișoara, through its eleven faculties, tries to constantly offer recognition to important names of the scientific, cultural, artistic, economic, social and political worlds. This way, it brings into the spotlight valuable models for future generations as the research input from universities is the long-term driver of societal change. I strongly believe that this role is vital, especially in unsettling historical moments.

The laureate of today understood this much earlier than many of us. Being fascinated about how social goals can be implemented, and studying in-depth Leo Hurwicz's theories, Professor Eric Maskin, for he is the one we are celebrating today, decided to address some important questions: "When can we implement social goals? If they are implementable, what mechanisms will do the trick? And finally, which social goals are not implementable?"

Having a background in applied mathematics, which he studied at Harvard, he discovered an information economics course taught by Kenneth Arrow that changed the course of his life, determining him to become an economist. It was there that he discovered Hurwicz's mechanism design theory, which he found both rigorous but also beautiful and sophisticated. But what stroke him was that it gave him the impression that the content could be socially relevant and could have a huge impact. He found ways in which, technical tools, such as game theory and mathematical programming, could give some answers to socio-economic problems.

Innovative mind, Professor Maskin works in the area of "implementation" theory, which addresses the question of when one can devise procedural rules ensuring that society will make the best choice from among a set of alternatives, on the subject of "optimal" auctions, exploring the question of what sort of auctions or selling procedures are best from the standpoint of different objectives, or in diverse areas of economic theory including game theory, political economy, contract theory and social choice theory. In 2007, he is awarded the Nobel Memorial Prize for Economics "for having laid the foundations of mechanism design theory", the branch of economics concerned with "economic engineering". Given an economic or social goal, mechanism design determines whether it is possible to build an institution (or mechanism) that will achieve that goal.

His contributions to science are extensive and his intellectual energy is unbelievable. His love for discovery is reflected not only in his own research but also in the generosity with which he teaches and offers his knowledge through different lectures and seminars, to younger scientists willing to continue or develop different ideas.

Born into a family of musicians, himself playing piano and clarinet, Eric Maskin seems to try to "find the right tune" that will allow society to become better. Knowing well how society works and understanding its mechanisms, he considers that "... where the stakes are high, people will have incentives to exaggerate in one direction or another, to overstate or understate. The challenge is to find mechanisms that eliminate the incentive to misstate." And that is what he does.

Through different tools and at different levels, both our laureate and our university have at the basis of our work the same task: finding ways to develop our society in a sustainable, adequate manner. So, choosing Professor Maskin as our laureate for today came just normal and we are proud that he accepted to become a member of our academic community. It is an event that honours us but also obliges us to become better and to follow his example in the future.

Esteemed Professor Eric Stark Maskin,

Today, by offering you the title of Doctor Honoris Causa Scientiarum, the West University of Timișoara thanks you for all you have accomplished in your career and for providing the younger generations not only with new theories but also with the model of an accomplished and respectable human. We are honoured by your presence in Timișoara and by your acceptance to become a member of our academic community. We wish you health and the strength to continue your work with the same passion and dedication!

Univ. Prof. Dr. Marilen-Gabriel Pirtea

Rector of the West University of Timișoara

LAUDATIO
în onoarea
domnului ERIC STARK MASKIN
cu ocazia acordării titlului de
DOCTOR HONORIS CAUSA SCIENTIARUM
al Universității de Vest din Timișoara

Onorate Domnule Profesor,
Onorate Domnule Rector,
Onorate Domnule Președinte al Senatului UVT,
Stimați membri ai Comunității Academice ,
Stimați invitați,

Astăzi are loc un eveniment excepțional în comunitatea noastră academică. Universitatea de Vest din Timișoara are onoarea de a acorda titlul de Doctor Honoris Causa Scientiarum profesorului dr. Eric Stark Maskin.

Prof. Dr. Eric Stark Maskin este, fără îndoială, una dintre cele mai importante personalități din domeniul științei economice de astăzi. Acordarea Premiului Nobel în 2007 (împreună cu Leonid Hurwicz și Roger Myerson) „pentru că a pus bazele teoriei proiectării mecanismelor” (așa-numita „reverse game theory”) nu a reprezentat altceva decât recunoașterea influenței sale intelectuale din acest domeniu al cunoașterii.

Este greu de rezumat în doar câteva cuvinte peisajul epistemologic și metodologic complex al operei prof. Maskin. Cu toate acestea, unele repere pot fi evidențiate.

Începem explorarea acestui peisaj fascinant cu distincția dintre economia **pozitivă** și, respectiv, economia **normativă**. De exemplu, cadrul fertil al neo-instituționalismului (cu diferitele sale versiuni) pleacă de la efectele pe care instituțiile economice (formale și informale) le exercită asupra comportamentului actorilor sociali. Dar în teoria proiectării mecanismelor, această direcție analitică pozitivă este inversată în cadrul unei abordări normative. Punctul de plecare este reprezentat de identificarea obiectivului social a cărui realizare se urmărește.

Desigur, după cum notează Prof. Maskin, natura exactă a rezultatului social este în mare măsură „dependentă de context”. În plus, ar trebui să existe un set de standarde conform cărora să fim capabili să evaluăm „dezirabilitatea” urmăririi scopului social selectat. Cu toate acestea, odată realizată această identificare, următoarea problemă a cărei soluție se urmărește este sintetizată prin întrebarea: Este posibil să se construiască un „mecanism” care să faciliteze atingerea obiectivului urmărit? Și dacă răspunsul este pozitiv, care este forma concretă pe care o poate lua acest „mecanism”? Trebuie menționat aici că termenul „mecanism” cuprinde de fapt o gamă largă de instituții, proceduri sau jocuri pentru determinarea rezultatelor. Prin urmare, teoria „reverse game” are o gamă largă de aplicații, pornind de la proiectarea pieței, teoria licitațiilor, procedurile electorale, formarea de coaliții și teoria alegerii sociale până la sistemele în rețea.

Argumentul cheie pentru analiza tuturor acestor aplicații constă în faptul că proiectanții mecanismelor nu știu în general care rezultate sunt optime în avans. În același timp, „jucătorii” care dețin informațiile critice necesare își urmăresc de obicei propriile obiective distincte. Prin urmare, ei nu sunt neapărat dispuși să împărtășească proiectantului astfel de informații. Prin urmare, proiectarea mecanismelor trebuie să fie **compatibilă cu stimulentele** disponibile (în sensul că ar trebui să fie compatibilă cu scopurile agenților sociali individuali care sunt implicați în „joc”).

În termeni mai generali, un obiectiv critic al teoriei economice este de a identifica acele mecanisme de alocare care sunt cele mai potrivite pentru a minimiza pierderile economice generate de informațiile private. De asemenea, trebuie să înțelegem ce tipuri de mecanisme de tranzacționare vor obține cele mai mari câștiguri pe piață și ce mecanisme vor maximiza veniturile așteptate ale vânzătorului.

Astfel, munca Prof. Maskin de la începutul anilor 1980 pe tema licitațiilor „optime”, explorează întrebarea ce fel de licitații sau proceduri de vânzare sunt cele mai bune din punctul de vedere al diferitelor obiective.

Într-o perspectivă mai cuprinzătoare, poate una dintre cele mai importante contribuții ale Prof. Maskin este legată de răspunsurile oferite la trei întrebări fundamentale:

- (1) Când este posibil să se elaboreze mecanisme compatibile cu stimulente pentru atingerea obiectivelor sociale dezirabile?
- (2) Ce formă ar putea lua aceste mecanisme dacă ar exista? și
- (3) Când este exclusă găsirea unor astfel de mecanisme din punct de vedere teoretic?

Pe scurt, răspunsurile oferite de Prof. Maskin pot fi sintetizate prin conceptul de **monotonie** („Maskin-monotonicity”) ca o cerință cheie pentru implementarea unei reguli sociale în condițiile de echilibru Nash și de bunăstare optimă.

În sens larg, „monotonia Maskin” nu este doar o condiție cheie de implementare, ci și o proprietate dezirabilă în sine. Mai exact, ea poate fi justificată pe baze normative, deoarece asigură (împreună cu așa-numita condiție „fără putere de veto”) că nicio alternativă socială nu poate fi exclusă *ab initio* de la a fi aleasă decât dacă, pentru unii agenți sociali, dezirabilitatea ei se deteriorează.

În timp ce detaliile tehnice ale ideilor Prof. Maskin ar putea suna destul de complicate, mesajul de bază este că un mecanism de „împărțire și alegere” (ca o soluție la problema „cum să tai tortul”) poate oferi explicații unei varietăți de probleme sociale și poate duce la un mediu social mai bun.

Ca exemplu ilustrativ, merită menționată aici propunerea prof. Maskin (alături de Ned Foley) de a folosi „Total Vote Runoff” (metoda Baldwin) ca o modalitate de a remedia problemele cu metoda instant-runoff („Ranked Choice Voting”) în jurisdicțiile Statelor Unite, pentru a permite alegerea unor candidați mai acceptabili din punctul de vedere al votanților. Prof. Maskin și-a dezvoltat în continuare ideile (într-o lucrare din 2004 scrisă împreună cu Jean Tirole) într-un model formal care urmărește să surprindă virtuțile și dezavantajele majore ale responsabilizării oficialităților publice (adică, supunerea acestora la realegere). El susține că, pe de o parte, responsabilitatea permite publicului să-și verifice și să-și disciplineze oficialii pe de altă parte, îi poate determina pe aceștia să adopte opinia publică majoritară și să aloce o pondere redusă bunăstării minorităților. Urmând aceste argumente, este posibil să înțelegem beneficiile (și limitele) situațiilor în care puterea de decizie este alocată direct publicului („democrație directă”), oficialilor responsabili („politicieni”) sau funcționarilor publici fără răspundere formală („judecători”).

Mergând mai departe în călătoria noastră de a descoperi opera Prof. Maskin, găsim contribuția sa la dezvoltarea (împreună cu Jean Tirole, fostul său doctorand de la Massachusetts Institute of Technology) a conceptului de **echilibru perfect în sens Markov** („Markov perfect equilibrium” - MPE).

În jocurile stochastice, un MPE este un set de strategii mixte pentru fiecare dintre jucători care îndeplinesc următoarele criterii: (a) *Strategiile* au proprietatea Markov a absenței memoriei; (b) Pot fi codificate doar informații relevante pentru payoff și (c) *Strategiile* formează un sub-joc care asigură echilibrul perfect al jocului.

La fel de semnificativ, așa cum este explicat în lucrarea de pionierat din 1998 a lui Maskin și Tirole, într-un context oligopolistic pot exista mai multe MPE, constând atât din echilibre derivate din curbe ale cererii cu elasticități diferite pentru niveluri „înalte” respectiv „joase” de preț, cât și din cicluri Edgeworth. În orice situație de MPE, profitul este „împins” de la nivelul de echilibru Bertrand.

Pentru a înțelege importanța acestui concept, trebuie menționat că acesta poate fi aplicat unui spectru larg de analize, de la cele legate de studiul concurenței oligopoliste și al „războaielor prețurilor” sau „coluziunilor tacite” până la strategiile implementate de companiile aeriene.

O altă contribuție extrem de interesantă a Prof. Maskin la problemele economiilor moderne este legată de argumentele sale conform cărora patentarea aplicațiilor software mai degrabă inhibă inovația decât să stimuleze progresul. Industriile dinamice și intensive bazate pe progresul cercetării și dezvoltării (cum ar fi industriile de software, semiconductori și computere) au fost inovatoare, în ciuda patentării reduse din punct de vedere istoric, iar evoluția inovației lor a fost secvențială și complementară, astfel încât starea concurențială poate crește profiturile viitoare ale firmelor, compensând astfel disiparea pe termen scurt a rentelor. În plus, există dovezi empirice (cum ar fi un model distinct de „licențiere încrucișată” în aceste industrii și o relație pozitivă între ratele de inovare și intrarea pe piață a firmelor) care susțin acest argument.

Această hartă este departe de a fi completă. Reprezintă doar o scurtă schiță a unei călătorii științifice spectaculoase. Mai mult, putem afirma cu sinceritate că prin spiritul său viu, prin curiozitatea și dorința de înțelegere profundă a temelor cercetate, Prof. Maskin este un adevărat om al Renașterii.

În același timp, Prof. Maskin este un profesor extrem de talentat și generos, capabil să-și transmită pasiunea pentru explorarea problemelor extrem de relevante ale lumii moderne. Foștii săi studenți străluciți (Abhijit Vinayak Banerjee, Mathias François Dewatripont, Robert W. Vishny, Drew Fudenberg și Jean Tirole, ca să menționăm doar câțiva) sunt din nou o mărturie a capacității profesorului Maskin de a inspira mai multe generații.

Prestigioasa carieră didactică a Prof. Maskin a început după ce a absolvit Liceul Tenafly din New Jersey în 1968 și a urmat cursurile Universității Harvard, unde a obținut primit A.B. (*Artium Baccalaureus*) în Matematică în 1972, A.M. (*Artium Magister*) în Matematică Aplicată în 1974 și doctoratul în Matematică Aplicată în 1976. După obținerea doctoratului, Prof. Maskin a devenit bursier postdoctoral al Universității din Cambridge în 1976. A fost profesor la Massachusetts Institute of Technology din 1977-1984 și din 1985-2000 la Harvard, unde a fost numit *Louis Berkman Professor of Economics* în 1997. În 2000, Prof. Maskin s-a mutat la Institutul de Studii Avansate din Princeton, New York, Jersey, pentru a deveni *Albert O. Hirschman Professor*. Din 2012, s-a reîntors la Harvard. Dar astfel de informații succinte nu pot rezuma îndeajuns o traiectorie academică exemplară și impactul profund exercitat de Prof. Maskin în lumea academică (și dincolo de aceasta).

Din toate aceste motive (și multe altele care nu pot fi enumerate aici), suntem extrem de bucuroși să-i urăm bun venit distinsului Profesor Maskin în comunitatea noastră academică!

COMISIA DE EVALUARE ȘI DE ELABORARE A LAUDATIO

Președinte:

Prof. univ. dr. Marilen-Gabriel PIRTEA, *Rectorul Universității de Vest din Timișoara*

Membri:

Prof. univ. dr. Anton TRĂILESCU, *Președintele Senatului Universității de Vest din Timișoara*

Ec. dr. Sebastian BURDUJA, *Ministru al Energiei din România*

Prof. univ. dr. Nicolae ISTUDOR, *Rectorul Academiei de Studii Economice din București*

Prof. univ. dr. Flavia BARNA, *Prorector al Universității de Vest din Timișoara*

Prof. univ. dr. Cosmin ENACHE, *Prorector al Universității de Vest din Timișoara*

Prof. univ. dr. Petru ȘTEFEA, *Decanul Facultății de Economie și de Administrare a Afacerilor*

Ec. Dh.C Sergiu Cristian MANEA, *Președintele Executiv al BCR*

Prof. univ. dr. Ovidiu BUNGET, *Facultatea de Economie și de Administrare a Afacerilor, Universitatea de Vest din Timișoara*

Prof. univ. dr. Bogdan DIMA, *Facultatea de Economie și de Administrare a Afacerilor, Universitatea de Vest din Timișoara*

Conf. univ. dr. Claudiu T. ARIEȘAN, *Facultatea de Litere, Istorie și Teologie, Magister Caeremoniae al Universității de Vest din Timișoara*

LAUDATIO
in honour of
Mr. ERIC STARK MASKIN
on the occasion of conferring on him the title of
DOCTOR HONORIS CAUSA SCIENTIARUM
of the West University of Timișoara

*Honored Professor,
Honored Rector,
Honored President of WUT Senate,
Dear members of academic community,
Dear guests,*

Today, an exceptional event takes place in our academic community. The West University of Timisoara has the honor to award the title of Doctor Honoris Causa Scientiarum to Professor Dr. Eric Stark Maskin.

Prof. Dr. Eric Stark Maskin is, without any doubt, one of the most important personalities in the field of economic science today. The awarding of the Nobel Prize in 2007 (together with Leonid Hurwicz and Roger Myerson) "for having laid the foundations of mechanism design theory" (the so-called "reverse game theory") represented nothing more than the recognition of his influence on significant intellectuals in this field of knowledge.

It is difficult to summarize in just a few words the complex epistemological and methodological landscape of Prof. Maskin's work. However, some milestones can be highlighted.

We begin our exploration of this fascinating landscape with the distinction between the **positive** economy and, respectively, the **normative** economy. For instance, the fertile framework of neo-institutionalism (with its various versions) starts from the effects that (formal and informal) economic institutions exert on the behavior of social actors. But in the mechanism design theory, this positive analytical direction is reversed in the framework of a normative approach. The starting point is represented by the identification of the social objective whose achievement is sought. Of course, as Prof. Maskin notes, the exact nature of the social outcome is largely 'context-

dependent'. In addition, there should be a set of standards according to which we are able to assess the 'desirability' of the pursuit of the selected social goal. Nevertheless, once this identification is made, the next problem whose solution is pursued is synthesized by the question: Is it possible to build a "mechanism" that facilitates the achievement of the objective pursued? And if the answer is positive, what is the concrete form that this "mechanism" can take? It should be mentioned here that the term 'mechanism' is actually encompassing a broad range of institutions, procedures, or games for determining outcomes. Therefore, the reverse game theory has a broad range of applications starting from market design, auction theory, electoral procedures, coalition formation, and social choice theory to networked systems.

The key argument for the analysis of all these applications consists of the fact that the mechanism designers do not generally know which outcomes are optimal in advance. Meanwhile, the 'players' that are in possession of the required critical information are usually pursuing their own distinctive objectives. Hence, they are not necessarily willing to share with the designer such information. Therefore, the design of the mechanisms must be **incentive compatible** (in the sense that it should be compatible with the goals of individual social agents that are involved in the 'game').

In more general terms, a critical goal of economic theory is to identify which allocation mechanisms are best suited to minimize the economic losses generated by private information. Meanwhile, we need to understand what types of trading mechanisms will realize the largest gains from trade, and what mechanisms will maximize the seller's expected revenue.

Prof. Maskin's work which began in the early 1980s on the subject of "optimal" auctions, is exploring the question of what sort of auctions or selling procedures are best from the standpoint of different objectives.

In a more comprehensive view, perhaps one of the most important contributions of Prof. Maskin is related to the answers provided to three fundamental questions:

- (1) When is it possible to design incentive-compatible mechanisms for attaining desirable social goals?
- (2) What form might these mechanisms take if they exist?
- and
- (3) When is finding such mechanisms ruled out from a theoretical standpoint?

In short, the answers provided by Prof. Maskin can be synthesized by the concept of **monotonicity** ('Maskin-monotonicity') as a key requirement for the implementability of a social rule in Nash equilibrium and Welfare Optimality conditions.

Broadly, the 'Maskin-monotonicity' is not only a key implementability condition but also a desirable property in itself. More exactly, it can be justified on normative bases since it ensures

(jointly with the so-called 'no veto power' condition) that no social alternative can be *ab initio* dropped from being chosen unless, for some social agents, its desirability deteriorates.

While the technical details of Prof. Maskin's ideas might sound quite intricate, the core message is that a 'divide-and-choose' mechanism (as a solution to the “how to cut off the cake” problem) can provide explanations to a large variety of social problems and it can lead to a better social environment.

As an illustrative example, it is worth mentioning here Prof. Maskin's proposal (alongside Ned Foley) to use the “Total Vote Runoff” (Baldwin method) as a way to fix problems with the instant-runoff method (“Ranked Choice Voting”) in United States jurisdictions, in order to allow the election of more broadly-acceptable candidates. Prof. Maskin has further developed his ideas (in a 2004 paper written together with Jean Tirole) into a formal model aiming to capture the major virtues and drawbacks of making public officials accountable (i.e., subjecting them to reelection). He argues that, on the one hand, accountability allows the public to screen and discipline their officials; on the other, it may induce those officials to pander to public opinion and put too little weight on minority welfare. By following these arguments, it is possible to understand the benefits (and limits) of the situations in which the decision-making powers are allocated directly to the public (“direct democracy”), to accountable officials (“politicians”), or to non-accountable officials (“judges”).

Going further in our journey to uncover Prof. Maskin's work, we find his contribution to the advancement of the concept of **Markov perfect equilibrium** (MPE) (jointly with Jean Tirole, his ex-Ph.D. student from the Massachusetts Institute of Technology).

In stochastic games, a Markov perfect equilibrium is a set of mixed strategies for each of the players which satisfy the following criteria: (a) The *strategies* have the Markov property of memorylessness; (b) The *state* can only encode payoff-relevant information and (c) The *strategies* form a sub-game perfect equilibrium of the game.

Equally significant, as it is explained in the pioneering 1998 paper of Maskin and Tirole, in an oligopolistic context there can be multiple MPEs, consisting of both kinked demand curve equilibria and Edgeworth cycles. In any MPE, profit is bounded away from the Bertrand equilibrium level.

In order to understand the importance of this concept, it should be mentioned that it can be applied to a broad spectrum of analyses, from the ones related to the study of oligopolistic competition and 'price wars' or 'tacit collusions' to the strategies implemented by airlines.

Another extremely interesting contribution of Prof. Maskin to the problems of modern economies is linked to his arguments according to which software patents inhibit innovation rather than stimulate progress. Dynamic and intensive industries based on Research & Development progress (such as software, semiconductor, and computer industries) have been innovative, despite historically weak patent protection and their innovation evolution has been sequential and complementary, so competition can increase firms' future profits, thus, offsetting short-term dissipation of rents. In addition, there are empirical pieces of evidence (such as a distinctive pattern of cross-licensing in these industries and a positive relationship between rates of innovation and firm entry) supporting this argument.

This map is far from complete. It represents only a brief sketch of a spectacular scientific journey. Moreover, we can sincerely affirm that through his lively spirit, his curiosity, and the desire for a deep understanding of the researched topics, Prof. Maskin is a true Renaissance man.

Meanwhile, Prof Maskin is an extremely gifted and generous professor able to transmit his passion for exploring highly relevant issues of the modern world. His brilliant former students (Abhijit Vinayak Banerjee, Mathias François Dewatripont, Robert W. Vishny, Drew Fudenberg, and Jean Tirole, just to mention a few) are once again a testimony to Prof. Maskin's ability to inspire several generations.

Prof. Maskin's prestigious didactic career started after he graduated from Tenaflly High School in New Jersey in 1968 and attended Harvard University, where he received his A.B. (*Artium Baccalaureus*) in Mathematics in 1972, A.M. (*Artium Magister*) in Applied Mathematics in 1974 and Ph.D. in Applied Mathematics in 1976. After he earned his doctorate, Prof. Maskin went to the University of Cambridge in 1976 where he was a postdoctoral fellow. He was a professor at Massachusetts Institute of Technology from 1977-1984 and from 1985-2000 at Harvard where he was named the Louis Berkman Professor of Economics in 1997. In 2000, Prof. Maskin moved to the Institute for Advanced Study in Princeton, New Jersey, to become the Albert O. Hirschman Professor. He rejoined the Harvard faculty in 2012. Nevertheless, such brief information cannot summarize enough an exemplary academic trajectory and the profound impact exercised by Prof. Maskin in the academic world (and beyond this).

For all these reasons (and many more that can be counted here), we are extremely happy to welcome the distinguished Professor Maskin to our academic community!

ACCEPTANCE SPEECH
of Mr. ERIC STARK MASKIN
on the occasion of the awarding of the honorary title of
DOCTOR HONORIS CAUSA SCIENTIARUM
of the University of the West in Timișoara

I feel very privileged to be receiving an honorary doctorate from the University of Timisoara. Thank you so much for this great honor.

I'd like to take this opportunity to tell you a little about a subject to which I have devoted much of my career, mechanism design. Briefly, mechanism design is the engineering part of economic theory. Most of the time in economics we look at existing economic institutions and try to predict what outcomes they will give rise to. Or, we look back on past outcomes and try to understand why they occurred. This is the so-called *positive* or *predictive* part of economic theory, and it's an important part of the field. But what I am personally most interested in – and what mechanism design concentrates on is just the opposite: we start with the outcomes. That is, we first identify what outcomes or goals we want to achieve, and then work backwards and ask what institutions or mechanisms or procedures could be designed to achieve those goals. This is the *normative* or *prescriptive* part of economics. It's a smaller part of economics than the positive part, but it's the part that I love best.

This is all pretty abstract, so let's get more concrete. Here's an example that has been critically important to the modern world: the problem of allocating radio spectrum to telecom companies. About 30 years ago, many governments around the world realized that it no longer made sense for them to continue to monopolize the radio broadcasting spectrum. It would be more efficient for large bands of frequencies to be controlled by telecom companies instead, because this would make possible wide-spread use of mobile phones, satellite TV, and all the other modern miracles that we now take for granted. So, many governments, including those of the U.S. and Spain, decided to transfer large parts of the radio spectrum from the public sector to the private sector. And these transfers made the information and communication revolution a reality. To understand how the transfers were successfully accomplished, let's look at a simple example.

Imagine that there's a government that wants to transfer the right to use a particular band of radio frequencies to one of several telecom companies interested in these frequencies. We call the right to use these frequencies a license. And let's suppose that the goal of the government is to put the license into the hands of the company that values it the most since that is the company most likely to create the most benefit for society. So how does the government achieve such an outcome?

Assume that the government doesn't know how much each company values the license. How then can it know which company has the highest value?

The simplest mechanism would be for the government to ask each company how much it values the license and to award the license to the one claiming to have the highest value. But you can see that this mechanism is not going to work very well. Each company will realize that it has a better chance of getting the license when it exaggerates its value. So all the companies will exaggerate, and the government will then have no idea which one really values it the most. So, it needs to do something more sophisticated.

The government could instead have each company make a bid for the license. A bid is a statement about how much the company is willing to pay for the license. The government could then award the license to the company making the highest bid and have the winner pay its bid.

This alternative mechanism is better than the first one because now companies won't exaggerate anymore. If the license is worth 10 million euros to my company, I'm not going to bid 12 million euros, because if I did bid 12 million and won, I would have to pay 12 million, and that's too much. So, companies won't exaggerate if they have to pay their bids. But this mechanism will still fail because of the opposite problem: companies now have an incentive to understate the value of the license. Why? Well, let's imagine that the license is worth 10 million euros to my company. If I bid 10 million and I won, I would be getting something worth 10 million, but I'd pay 10 million. So my net benefit would be zero. I might as well have stayed home and not bothered to participate in the mechanism. So I'm not going to bid 10 million. I'll bid something less, maybe 8 million. That may reduce my chance of winning. But if I do win, I will get a profit. So we see that all companies will be underbidding. But if they're underbidding then, once again, there's no guarantee that the company that values it the most will actually win.

At this point, you may be wondering if there is any mechanism that gets things right. In the first mechanism, companies exaggerate. In the second one, companies understate. Is there a mechanism that gives bidders the incentive to bid exactly what the license is worth to them?

Well, it turns out that the answer to that question is yes. And the solution is very simple, but very clever as is often the case in mechanism design. Specifically, suppose that every company is instructed to make a bid for the license. And, as before, the winner is the highest bidder. But now, instead of paying its own bid, the winner is made to pay the second highest bid. This is called the second-highest bid mechanism where the high bidder is awarded the license, but pays only the second-highest bid.

For instance, suppose there are three bidders, and one bids 10 million, one bids 8 million, and one bids 5 million. Then, the winner will be the 10 million euro bidder because that's the highest bid. But the winner will pay only 8 million, because that's the second highest.

Now I claim that, in this second-bid mechanism, companies will bid exactly what the license is worth to them. They neither exaggerate nor understate. First, they won't understate because a company now doesn't pay what it bids anyway, it pays the second highest bid. So, if the license is worth 10 million to me and I bid 8.5 million, I don't pay 8.5 million if I win; I pay 8 million if that's the second highest bid. Reducing my bid to 8.5 million doesn't reduce my payment at all. In fact, reducing my bid might lose me the license altogether. For example, if I bid 8.5 million, I will lose if some other company has bid 9 million. Yet, if instead of bidding 8.5, if I bid what the license is really worth to me, 10 million, I will win since 10 million is bigger than 9 million. Furthermore, I will earn myself a nice million euro profit, 10 million minus the 9 million I have to pay. So, companies never gain from underbidding in the second-bid mechanism. And they might deeply regret underbidding since they might then lose the license when there is a nice profit to be made. Clearly, they're not going to underbid.

But they are also not going to overbid. To see that, let's continue to suppose that the license is worth 10 million to me, but that I exaggerate and bid 12 million. Could that ever be good for me? Well, if I bid 12 million and someone else has bid 11 million, I will win. But I'll have to pay 11 million. And that's too much the license is worth only 10 million to me. So if I overstate, then I run the risk of paying more than the license is worth. This means that I will neither want to overstate nor understate: I will bid exactly 10 million, exactly what the license is worth to me. But if all companies bid what the license is worth to them, then the highest bidder will indeed be the company with the highest value and so the license will end up going to the right company. Problem solved.

Now, allocating radio spectrum is just one of the huge arrays of issues that mechanism design can help solve. Anytime we have to make a public decision but lack crucial information about how people in society value the different possible choices, then mechanism design can come to the rescue. A major problem along those lines is climate change: we know that we have to reduce carbon emissions dramatically in order to stop global warming, but we don't know how much each country of the world is willing to contribute to reach this goal. Now, unfortunately, we don't have a mechanism to solve to climate change yet. But I'm confident that we will have one someday. And when we do, mechanism design will play a big part in the story.

Thank you.

Eric Stark Maskin

DISCURS DE ACCEPTARE
al domnului ERIC STARK MASKIN
cu ocazia decernării titlului onorific de
DOCTOR HONORIS CAUSA SCIENTIARUM
al Universității de Vest din Timișoara

Mă simt deosebit de onorat să primesc titlul de Doctor Honoris Causa Scientiarum al Universității de Vest din Timișoara. Vă mulțumesc foarte mult pentru această înaltă distincție.

Aș dori să profit de această ocazie pentru a vă vorbi puțin despre un subiect căruia i-am dedicat o mare parte din cariera mea, anume proiectarea mecanismelor. Pe scurt, proiectarea mecanismelor este partea de inginerie a teoriei economice. De cele mai multe ori, în economie, ne uităm la instituțiile economice existente și căutăm să prezicem ce rezultate vor obține. Sau ne uităm la rezultatele din trecut și încercăm să înțelegem ce anume le-a generat. Aceasta este așa-numita parte pozitivă sau predictivă a teoriei economice și reprezintă o parte importantă a domeniului. Dar ceea ce mă interesează cel mai mult pe mine - și pe aceasta se axează proiectarea mecanismelor - este exact opusul: să pornim de la rezultate. Altfel spus, mai întâi identificăm ce rezultate sau obiective dorim să atingem, și de abia apoi ne întrebăm ce instituții, mecanisme sau proceduri ar putea fi concepute pentru a atinge aceste obiective. Aceasta este partea normativă sau prescriptivă a economiei. Este o parte mai mică a economiei decât partea pozitivă, dar este partea pe care eu o iubesc cel mai mult.

Toate acestea sunt destul de abstracte, așa că haideți să trecem la lucruri mai concrete. Să luăm un exemplu de mare importanță pentru lumea modernă: problema alocării spectrului de frecvențe radio companiilor de telecomunicații. În urmă cu aproximativ 30 de ani, multe guverne din întreaga lume și-au dat seama că nu mai are niciun sens să dețină monopolul asupra spectrului de radiodifuziune. În schimb, ar fi mai eficient ca benzile mari de frecvențe să fie gestionate de companiile de telecomunicații, deoarece acest lucru ar face posibilă utilizarea pe scară largă a telefoanelor mobile, a televiziunii prin satelit și a tuturor celorlalte minuni ale lumii moderne, pe care noi, acum, le luăm de-a gata. Astfel, multe guverne, inclusiv cele ale SUA și Spaniei, au decis să transfere mare parte din spectrul de frecvențe radio din sectorul public în sectorul privat. Iar aceste transferuri au făcut ca revoluția informațională și a comunicațiilor să devină o realitate. Pentru a înțelege cum s-au desfășurat aceste transferuri, haideți să luăm un exemplu simplu.

Imaginați-vă că un guvern dorește să transfere dreptul de utilizare a unei anumite benzi de frecvențe radio uneia dintre companiile de telecomunicații interesate de aceste frecvențe. Dreptul de a utiliza aceste frecvențe poartă numele de licență. Și să presupunem că obiectivul guvernului este de a pune licența în mâinile companiei care o prețuiește cel mai mult - deoarece aceasta este

compania cu cele mai mari șanse de a crea cele mai multe beneficii pentru societate. Așadar, cum obține guvernul un astfel de rezultat? Să presupunem că guvernul nu are cunoștință de valoarea pe care fiecare companie o acordă licenței. Atunci cum poate afla pentru care companie are cea mai mare valoare licența? Cel mai simplu mecanism ar fi ca guvernul să întrebe fiecare companie în parte cât de mult prețuiește licența și să o acorde celei care pretinde că o prețuiește cel mai mult. Dar vă puteți da seama că această abordare nu va funcționa prea bine. Fiecare companie își va da seama că are mai multe șanse de a dobândi licența atunci când îi exagerează valoarea. Prin urmare, toate companiile vor exagera, iar guvernul nu va avea nicio idee cu privire la care dintre companii pune cu adevărat preț pe licență. Așadar, guvernul trebuie să recurgă la ceva mai complex.

În schimb, guvernul ar putea cere fiecărei companii să liciteze pentru licență. O ofertare este o declarație a sumei pe care compania este dispusă să o plătească pentru licență. Guvernul ar putea să acorde licența companiei care a făcut cea mai mare ofertă și apoi să-i ceară câștigătorului să își onoreze oferta. Acest mecanism alternativ este mai bun decât primul, deoarece acum companiile nu vor mai exagera prețul. Dacă licența valorează 10 milioane de euro pentru compania mea, nu voi licita 12 milioane de euro, pentru că, dacă într-adevăr aș licita 12 milioane și aș câștiga, ar trebui să plătesc 12 milioane, ceea ce este prea mult. Așadar, companiile nu vor exagera dacă trebuie să își plătească sumele licitate. Dar acest mecanism va eșua în continuare din cauza unei probleme opuse: companiile au acum un stimul să subestimeze valoarea licenței. De ce? Haideți să ne imaginăm că licența valorează 10 milioane de euro pentru compania mea. Dacă aș licita 10 milioane și aș câștiga, aș primi ceva ce valorează 10 milioane, dar aș plăti 10 milioane. Așadar, profitul meu net ar fi zero. Aș fi putut la fel de bine să stau acasă și să nu mă deranjez să particip. Așa că nu voi licita 10 milioane. Voi licita ceva mai puțin, poate 8 milioane. Acest lucru îmi poate reduce șansele de a câștiga. Dar dacă într-adevăr câștig, voi obține un profit. Așadar, vedem că toate companiile vor face oferte sub prețul pieței. Dar, dacă acestea ofertează mai puțin, atunci, din nou, nu există nici o garanție că la final va câștiga firma care prețuiește cel mai mult licența.

În acest punct, poate vă întrebați dacă există totuși vreun mecanism de succes. În prima abordare, companiile exagerează prețul. În cea de-a doua, companiile subestimează prețul. Oare există vreun mecanism care să îi stimuleze pe ofertanți să liciteze exact cât valorează licența pentru ei?

Răspunsul la această întrebare este da. Iar soluția este foarte simplă, dar și foarte ingenioasă, cum este adesea cazul în proiectarea mecanismelor. Mai exact, să presupunem că fiecare companie este instruită să facă o ofertă pentru licență. Și, la fel ca înainte, câștigătorul este cel care face cea mai mare ofertă. Dar acum, în loc să plătească propria ofertă, câștigătorul este obligat să plătească a doua cea mai mare ofertă. Acest lucru se numește mecanismul celei de-a doua oferte, unde ofertantul cel mai mare primește licența, dar plătește doar a doua cea mai mare ofertă.

De pildă, să presupunem că sunt trei ofertanți. Primul oferă 10 milioane, al doilea oferă 8 milioane și ultimul oferă 5 milioane. Atunci, câștigătorul va fi ofertantul cu 10 milioane de euro, deoarece aceasta este cea mai mare ofertă. Dar câștigătorul va plăti doar 8 milioane de euro, deoarece aceasta este a doua cea mai mare ofertă.

Așadar, susțin că, în acest al doilea mecanism de licitație, companiile vor licita exact cât valorează licența pentru ele. Nu vor exagera și nici nu vor subestima. În primul rând, ele nu vor subestima, deoarece o companie nu plătește acum ceea ce oferă oricum, ci plătește a doua cea mai mare ofertă. Astfel, dacă licența valorează 10 milioane pentru mine și ofer 8,5 milioane, nu plătesc 8,5 milioane dacă câștig, ci plătesc 8 milioane dacă aceasta este a doua cea mai mare ofertă. Reducerea ofertei mele la 8,5 milioane nu-mi reduce deloc plata. De fapt, reducerea ofertei mele ar putea să mă facă să pierd licența cu totul. De exemplu, dacă ofer 8,5 milioane, voi pierde dacă o altă companie a oferit 9 milioane. Cu toate acestea, dacă în loc să ofer 8,5, ofer ceea ce valorează licența pentru mine, 10 milioane, voi câștiga - deoarece 10 milioane este mai mare decât 9 milioane. Mai mult, voi câștiga un profit frumușel de un milion de euro, 10 milioane minus cele 9 milioane pe care trebuie să le plătesc. Așadar, companiile nu au niciodată de câștigat dacă licitează mai puțin în al doilea mecanism de licitație. Și ar putea regreta profund că au licitat mai puțin, deoarece ar putea pierde licența atunci când se poate obține un profit frumos. În mod evident, nu vor face o subofertă.

Dar nici nu vor supraoferta. Pentru a înțelege acest lucru, haideți să mergem mai departe și să presupunem că licența valorează 10 milioane pentru mine, dar că eu supralicitez și ofer 12 milioane. Ar putea fi asta vreodată bine pentru mine? Ei bine, dacă eu ofer 12 milioane și altcineva a oferit 11 milioane, voi câștiga. Dar va trebui să plătesc 11 milioane. Și asta e prea mult... licența valorează doar 10 milioane pentru mine. Deci, dacă supraevaluez, risc să plătesc mai mult decât valorează licența. Aceasta înseamnă că nu voi dori nici să supraestimez, nici să subestimez: voi oferi exact 10 milioane, adică exact cât valorează licența pentru mine. Dar dacă toate companiile oferă doar cât valorează licența pentru ele, atunci cel care oferă cel mai mult va fi într-adevăr compania care conferă licenței cea mai mare valoare și astfel, licența va ajunge la compania potrivită. Problema a fost rezolvată.

Alocarea spectrului radio reprezintă doar una dintre multiplele probleme la a căror rezolvare poate contribui proiectarea mecanismelor. Ori de câte ori trebuie să luăm o decizie publică, dar nu dispunem de informații esențiale despre felurile în care oamenii apreciază diferitele alegeri posibile, proiectarea mecanismelor ne poate ajuta. O problemă majoră în acest sens este cea a schimbărilor climatice: știm că trebuie să reducem drastic emisiile de carbon pentru a opri încălzirea globală, dar nu știm cât de mult este dispusă să contribuie fiecare țară din lume pentru a atinge acest obiectiv. Din păcate, nu avem încă un mecanism pentru soluționarea problemei schimbărilor climatice. Dar sunt încrezător că vom avea unul într-o bună zi. Iar atunci când o vom face, proiectarea mecanismelor va juca un rol important în poveste.

Vă mulțumesc.

Eric Stark Maskin

BIOGRAPHY

PROF. UNIV. DR. ERIC S. MASKIN

Professor Eric Stark Maskin is an American economist who was awarded the Nobel Memorial Prize for Economics in 2007 "for having laid the foundations of mechanism design theory", the branch of economics concerned with "economic engineering". Given an economic or social goal, mechanism design determines whether it is possible to build an institution (or mechanism) that will achieve that goal. Professor Maskin is the Adams University Professor and Professor of Economics and Mathematics at Harvard University and a member of the Advisory Board of the International Peace Foundation.

Eric Maskin graduated from Tenafly High School in New Jersey in 1968 and attended Harvard University where he received his A.B. in Mathematics and Ph.D. in Applied Mathematics. After he earned his doctorate Dr. Maskin went to the University of Cambridge in 1976 where he was a postdoctoral fellow. He was a professor at Massachusetts Institute of Technology from 1977-1984 and from 1985-2000 at Harvard where he was named the Louis Berkman Professor of Economics in 1997. In 2000 he moved to the Institute for Advanced Study in Princeton, New Jersey to become the Albert O. Hirschman Professor. He rejoined the Harvard faculty in 2012.

Much of Professor Maskin's early work in the mid 1970s was in the area of "implementation" theory, which addresses the question of when one can devise procedural rules ensuring that society will make the best choice from among a set of alternatives. A vast literature on implementation, influenced by Professor Maskin's groundbreaking work, has since evolved. In the early 1980s Professor Maskin began his work on the subject of "optimal" auctions, exploring the question of what sort of auctions or selling procedures are best from the standpoint of different objectives. Partly as a result of this work, Professor Maskin was asked in the early 1990s to give advice to the Bank of Italy on possible reforms in their system of auctioning treasury bonds.

Today Professor Maskin works in diverse areas of economic theory including game theory, political economy, contract theory and social choice theory. Much of his current research focuses on coalition formation, which methods of voting best promote democratic values, and why income inequality arises.

Professor Maskin's work has had a deep influence on many areas of economics, political science and law and has been drawn on extensively by researchers in industrial organization, finance, development, and public economies.

Lectures Professor Maskin has given on his work include, among others, the Churchill Lectures at Cambridge University, the Kenneth Arrow Lectures at Stanford University, the Alfred Marshall Lecture of the European Economic Association, the Seattle Lecture of the Econometric Society Eighth World Congress, the Vilfredo Pareto Lecture in Tel Aviv and the Lionel McKenzie Lecture at the University of Rochester.

Professor Maskin is a Member of the National Academy of Sciences, a Past-President of the Econometric Society, the Game Theory Society, and the Society for the Advancement of Economic Theory, a Fellow of the American Academy of Arts and Sciences and of the European Economic Association, an Honorary Fellow of St. John's, Jesus, and Darwin Colleges in Cambridge University and a Corresponding Fellow of the British Academy. He was named Honorary Professor at 18 universities including Tsinghua University. He has received eighteen honorary doctorate degrees including from Cambridge, Georgetown, and Hebrew Universities and was awarded the Erik Kempe Award in Environmental Economics in 2007. Professor Maskin has served as Editor or Associate Editor for many journals including *The Quarterly Journal of Economics* and *Economics Letters*.

BIOGRAFIE

PROF. UNIV. DR. ERIC STARK MASKIN

Profesorul Eric Stark Maskin este un economist american care a fost distins cu Premiul Nobel pentru Economie în 2007 „pentru că a pus bazele teoriei proiectării mecanismelor”, ramura economiei preocupată de „ingineria economică”. Având în vedere un scop economic sau social, proiectarea mecanismului determină dacă este posibil să se construiască o instituție (sau un mecanism) care să atingă acel obiectiv. Profesorul Maskin este profesor de la Universitatea Adams, profesor de economie și matematică la Universitatea Harvard și membru al Consiliului consultativ al Fundației Internaționale pentru Pace.

Eric Maskin a absolvit Liceul Tenafly din New Jersey în 1968 și a urmat cursurile Universității Harvard, unde și-a primit A.B. în matematică și doctorat în Matematică Aplicată. După ce și-a obținut doctoratul, Dr. Maskin a studiat la Universitatea din Cambridge în 1976, unde a fost bursier postdoctoral. A fost profesor la Massachusetts Institute of Technology din 1977-1984 și din 1985-2000 la Harvard, unde, în 1997, a fost numit Louis Berkman Professor of Economics. În 2000 s-a mutat la Institutul de Studii Avansate din Princeton, New Jersey.

La mijlocul anilor 1970, o mare parte din lucrările timpurii ale profesorului Maskin au fost în domeniul teoriei „implementării”, care abordează întrebarea când se pot concepe reguli procedurale care să asigure că societatea va face cea mai bună alegere dintr-un set de alternative.

O vastă literatură despre implementare, influențată de munca inovatoare a profesorului Maskin, a evoluat de atunci. La începutul anilor 1980, profesorul Maskin și-a început munca pe tema licitațiilor „optime”, explorând întrebarea ce fel de licitații sau proceduri de vânzare sunt cele mai bune din punctul de vedere al diferitelor obiective. Parțial, ca urmare a acestei lucrări, profesorul Maskin a fost rugat, la începutul anilor 1997 să ofere sfaturi Băncii Italiei cu privire la posibilele reforme în sistemul lor de licitare a obligațiunilor de trezorerie.

Astăzi, profesorul Maskin lucrează în diverse domenii ale teoriei economice, inclusiv teoria jocurilor, economia politică, teoria contractelor și teoria alegerii sociale. O mare parte din cercetările sale actuale se concentrează pe formarea de coaliții, ce metode de vot promovează cel mai bine valorile democratice și de ce apare inegalitatea veniturilor.

Lucrarea profesorului Maskin a avut o influență profundă în multe domenii ale economiei, științelor politice și dreptului și a fost folosită pe scară largă de către cercetătorii din organizarea industrială, finanțe, dezvoltare și economii publice.

Prelegerile pe care profesorul Maskin le-a susținut despre munca sa includ, printre altele, *Prelegerile Churchill de la Universitatea Cambridge*, *Prelegerile Kenneth Arrow de la Universitatea Stanford*, *Prelegerile Alfred Marshall ale Asociației Economice Europene*, *Prelegerile de la Seattle a Econometric Society Eighth World Congress*, *Vilfredo Pareto Lectură la Tel Aviv* și *Lionel McKenzie Lectură la Universitatea din Rochester*.

Profesorul Maskin este membru al Academiei Naționale de Științe, a fost președinte al Societății Econometrice, al Societății de Teoria Jocurilor și al Societății pentru Avansarea Teoriei Economice, membru al Academiei Americane de Arte și Științe și al Academiei Europene de Arte și Științe. Economic Association, membru de onoare al colegiilor St. John's, Jesus și Darwin din Universitatea Cambridge și membru corespondent al Academiei Britanice.

A fost numit profesor onorific la 18 universități, printre care Universitatea Tsinghua. El a primit optsprezece diplome de doctorat onorific, inclusiv de la Cambridge, Georgetown și universitățile ebraice și a primit Premiul Erik Kempe în Economie de Mediu în 2007.

Profesorul Maskin a fost editor sau editor asociat pentru multe reviste, inclusiv "The Quarterly Journal of Economics" and "Economics Letters".